

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2025 r.

sprawy **S.C.**

skazanego za czyny z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 200 § 4 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 27 marca 2025 r., sygn. akt II AKa 277/24

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 września 2024 r., sygn. akt III K 196/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego S.C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 września 2024 r., sygn. akt III K 196/24, oskarżonego S.C. uznano za winnego 5 czynów z art. 197 § 2 i § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzono kary jednostkowe po 4 lata pozbawienia wolności. Orzeczono

także środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkiej działalności związanej z wychowaniem, edukacją małoletnich i opieką nad małoletnimi, ustalając okres jego obowiązywania za każdy z czynów na 5 lat, a także zakaz kontaktowania się z O.C. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 m, ustalając okres jego obowiązywania za każdy z czynów na 5 lat. Wymierzone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono łączny zakaz prowadzenia wszelkiej działalności związanej z wychowaniem, edukacją małoletnich i opieką nad małoletnimi na okres 10 lat i łączny zakaz kontaktowania się z O.C. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 m na okres 15 lat. Zasądzono również zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 20.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2025 r., sygn. akt II AKa 277/24, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn opisany w pkt. V części wstępnej wyroku zakwalifikowano w formie usiłowania z art. 13 § 1 k.k. a podstawę skazania uzupełniono o art. 14 § 1 k.k. W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„1. Obrzęd art. 439 § 1 ust. 2 KPK poprzez nienależyte obsadzenie sądu orzekającego w sprawie poprzez zasiadanie w składzie Sądu Apelacyjnego SSA X. Y. oraz SSA X.1 Y.1, którzy awansowani zostali na zajmowane przez siebie stanowiska sędziego w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) w warunkach uznanych przez Sąd Najwyższy, ale i Europejski Trybunał Praw Człowieka za naruszające podstawowe standardy prawne, to jest art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

2. Rażąco naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść Wyroku art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 457 § 3 KPK poprzez niewłaściwe rozpoznanie apelacyjnych zarzutów/nierozważenie zarzutów apelacji, w szczególności dotyczących:

- a) mającego wpływ na treść zapadłego Wyroku, przyjęcia za podstawę ustaleń faktycznych danych z przesłuchania O.C. z 10.11.2023 r., w sytuacji, gdy czynność dokonana została z rażącym naruszeniem art. 185a KPK art. 171 § 6 KPK, art. 171 § 4 KPK, art. 86 § 2 KPK - w sposób wadliwy, natomiast depozycje złożone przez O.C. zostały uznane za podstawowy dowód w sprawie, a spójne wyjaśnienia S.C. uznane zostały za niewiarygodne wbrew art. 7 KPK;
- b) rażącego naruszenia art. 174 KPK poprzez zastąpienie treścią kopii, nie odpisu, ale kopii, pisma nieustalonego autora, za wyjaśnienia (dane pochodzące od) S.C. w zakresie w jakim złożył on depozycje niepokrywające się z treścią przedłożonego dokumentu, co miało wpływ na treść Wyroku poprzez sprzeczne z art. 7 KPK uznanie, że wyjaśnienia S.C. są niewiarygodne;
- c) rażącego naruszenie art. 7 KPK poprzez sprzeczne z doświadczeniem życiowym przyjęcie za podstawę czynienia ustaleń faktycznych innych dowodów, których źródłem jest O. C., w tym. K. M. - biegłego z zakresu psychologii, który wydając opinię nie przeprowadził z małoletnią żadnych badań psychologicznych, co miało wpływ na orzeczenie poprzez błędne przyznanie waloru wiarygodności Pokrzywdzonej, w świetle wątpliwości co do rzetelności i pełności opinii psychologicznej i niezwrócenia się z urzędu o jej uzupełnienie względnie dopuszczenia i przeprowadzenia nowej opinii, ale już obejmującej dane z przeprowadzonych badań psychologicznych O.C. (art.201 KPK);
- d) niezastosowania art. 440 KPK w świetle wydania rażąco niesprawiedliwego Wyroku w okolicznościach sprawy, w której doszło do rażąco dużej akumulacji naruszeń prawa procesowego.

3. Rażąco naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść Wyroku art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 457 § 3 KPK poprzez brak rozpoznania w apelacji zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt. 3 KPK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji, w której wniosek dowodowy z 10.9.2024 r. dotyczący badania fallopletyzmografii, co miało wpływ na treść wyroku poprzez brak

weryfikacji okoliczności wskazujących na niewiarygodność depozycji O.C.

4. Rażąco naruszenie art. 167 KPK w zw. z art. 185a KPK w zw. z art. 366 KPK w zw. z art. 6 KPK, w zw. art. 2 § 2 KPK poprzez brak ponownego przesłuchania O.C. w sytuacji dokonania przesłuchania z 10.11.2023 r. z rażącymi naruszeniami prawa procesowego, po powstaniu nowych okoliczności w postaci przedstawienia nowych zarzutów S.C., jego spójnych, wiarygodnych depozycji, przy czym, naruszenie polegało także na ustaleniu - z naruszeniem art. 7 KPK - że wyjaśnienia S.C. nie zasługują na wiarygodność, a zeznania O.C. stanowią główny dowód w sprawie, zaś brak jest innych bezpośrednich dowodów na sprawstwo S.C., co miało wpływ na treść Wyroku poprzez bezzasadne uznanie wyjaśnień S.C. za niewiarygodne.

5. Rażąco naruszenie art. 167 KPK w zw. z art. 185b KPK w zw. z art. 366 KPK w zw. z art. 2 § 2 KPK poprzez brak przesłuchania siostry O.C., w celu weryfikacji wiarygodności zeznań O. i ustalenia z jakich przyczyn pierwotnie nie poinformowała rodziców o przedstawionym Jej przez O.C. rzekomego zdarzenia z dziadkiem, w następstwie nieuznania jej za wiarygodnego depozytariusza prawdy, co miało wpływ na treść Wyroku poprzez bezzasadne uznanie zeznań O.C. za wiarygodne i przypisanie na ich podstawie sprawstwa S.C.”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź o uniewinnienie S.C.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Szczecin-Śródmieście w Szczecinie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca skazanego złożył replikę na ww. odpowiedź prokuratora, podtrzymując zarzuty przedstawione w kasacji.

Pismo złożył również pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej (matki małoletniej pokrzywdzonej), popierając stanowisko i wnioski prokuratora zaprezentowane w odpowiedzi na kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, mianowicie naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazać należy, że zgodnie z uchwałą 3 połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020, należy nie tylko wykazać powołanie konkretnego sędziego na stanowisko z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, ale także istnienie okoliczności wskazujących na szczególnie bliski związek tego sędziego z organami władzy wykonawczej w okresie podejmowania przez te organy zamachu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Autor kasacji, poza wskazaniem na fakt powołania SSA X.1 Y.1 i SSA X. Y. do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z udziałem wadliwie funkcjonującej KRS, nie podał żadnych konkretnych okoliczności wskazujących na ich bliskie związki z organami władzy wykonawczej. Zauważyć przy tym trzeba, że Sąd Najwyższy kilkakrotnie poddawał już weryfikacji gwarancję bezstronności orzekania ww. sędziów, nie stwierdzając tam wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W przypadku SSA X.1 Y.1 pozytywny wynik weryfikacji jego drogi zawodowej przedstawiono w wyroku z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt III KK 387/23 po uprzednim zbadaniu jego akt osobowych, zaś w przypadku SSA X. Y. – nie stwierdzono podstaw do jego testowania, m.in. w postanowieniu z dnia 2 października 2024 r., sygn. akt III KK 339/24.

Również kolejny zarzut kasacji, podnoszący naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwe rozpoznanie apelacyjnych zarzutów,

okazał się w realiach tej sprawy oczywiście bezzasadny. Sąd Apelacyjny przyznał, że doszło do naruszeń formalnych w zakresie czynności przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej w sprawie, jednak po ich rozważeniu uznał, że nie mogą one mieć wpływu na ich znaczenie merytoryczne i możliwość wykorzystania w procesie. Odrzucił też możliwość ponownego przesłuchania małoletniej ze względu na ryzyko jej powtórnej wiktylizacji. Zweryfikował również dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodu z zeznań małoletniej pokrzywdzonej i z wyjaśnień oskarżonego. Sąd odwoławczy wyjaśnił nadto, że wykorzystanie dowodowe listu S.C. nie zastąpiło wyjaśnień oskarżonego. Oskarżony brał aktywny udział w postępowaniu sądowym, wypowiadał się, a jego wyjaśnienia zostały procesowo uwzględnione i ocenione. Sąd odwoławczy pochylił się także nad oceną zeznań małoletniej pokrzywdzonej w kontekście opinii biegłego psychologa. Przeanalizował również treść opinii biegłego psychologa, nie dostrzegając żadnych zastrzeżeń do jej rzetelności. Sąd *ad quem* ustosunkował się ponadto do zarzutu apelacyjnego z art. 440 k.p.k., nie dostrzegając rażącej niesprawiedliwości orzeczenia (na s. 14 uzasadnienia). Zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej jawi się w tej sytuacji jako polemiczny, skoro Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich budzących zastrzeżenia obrońcy kwestii, a wypowiedziom Sądu w tym zakresie nie można odmówić logiki i zgodności z doświadczeniem życiowym.

Na aprobatę nie zasługiwał również kolejny, trzeci zarzut kasacji, zredagowany jako naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozpoznania zarzutu apelacji naruszenia art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. dotyczącego przeprowadzenia badania fallopletyzmografii. Podkreślenia wymaga, że w apelacji obrońcy nie sformułowano zarzutu z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., dlatego Sąd odwoławczy nie mógł się do niego odnieść wprost. W uzasadnieniu jednakże, w ramach oceny wyjaśnień oskarżonego, wskazano na brak możliwości zanegowania sprawstwa S.C. z uwagi na przyczyny zdrowotne.

Nie sposób również uznać za skuteczny czwarty zarzut kasacji, w którym obrońca podnosi naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 185a k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i w zw. art. 2 § 2 k.p.k. poprzez brak ponownego przesłuchania O.C. Skarżący w przedmiotowej kasacji podnosił już zastrzeżenia dotyczące czynności przesłuchania małoletniej. Dość więc przypomnieć, że Sąd

odwoławczy jasno wskazał przyczyny, dla których ponowne przesłuchanie małoletniej byłoby niewskazane z uwagi na jej dobro. Zweryfikował także ocenę dowodów, w tym dwóch kluczowych dowodów w sprawie, tj. zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego.

Ostatni zarzut kasacji, wskazujący na rażące naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 185b k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez brak przesłuchania siostry pokrzywdzonej – W.C., uznać należy za spóźniony na tym etapie postępowania i oczywiście bezzasadny. Obrońca nie podnosił tego zarzutu w postępowaniu rozpoznawczym, choć reprezentował w jego toku oskarżonego. Nadto, Sądy obu instancji uznały, że materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynów. Obrońca nie wykazał także wpływu opisywanego dowodu na ewentualną zmianę ustaleń faktycznych w sprawie.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]